

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Aleše Sabola v právní věci žalobce: **T. T. N.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 834/2, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem Vietnamská socialistická republika, Hanoj, 13 Chu Van An, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 22. 11. 2018, č. j. 65 A 20/2018-39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 30. 8. 2017 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji osobně na podací přepážce u přítomné úřední osoby žádost o vydání zaměstnanecké karty, a to ve sjednaném termínu určeném pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání. Uvedeného dne podal žalobce u žalovaného také žádost o upuštění od povinnosti osobního podání podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný usnesením ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2968/2017- HANOI-IV, rozhodl, že žádost o vydání zaměstnanecké karty je nepřijatelná podle § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť si žalobce předem nesjednal termín k podání žádosti a žádost nebyla podána osobně; stejnopis záznamu o tomto usnesení předal téhož dne žalobci.

[2] Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci. Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění připomněl, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť závazně určuje, že žalobce nemá

veřejné subjektivní právo na věcné projednání žádosti, řízení o žádosti nebylo zahájeno a na žádost se hledí jako by nebyla podána. Upozornil, že žádost byla podána společně se žádostí o upuštění od osobního podání žádosti, žalovaný proto nebyl oprávněn rozhodnout o její nepřijatelnosti. Žalovaný zatížil své rozhodnutí nezákonností, neboť jednak vyslovil nepřijatelnost žádosti a konstatoval, že se na ni hledí, jako by nebyla podána, jednak později řízení o ní zastavil (usnesením o zamítnutí žádosti o upuštění od povinnosti podat žádost osobně ze dne 29. 9. 2017, č. j. 2968/2017-HANOI). Takový postup je evidentně rozporný a zmatečný, neboť nelze o jednom a tomtéž řízení konstatovat, že nebylo vůbec zahájeno, a zároveň takové nezahájené řízení zastavit.

[3] Podle krajského soudu rozhodnutí žalovaného rovněž nedostalo požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu. Obsahovalo totiž pouze dva důvody nepřijatelnosti žádosti, aniž by bylo jakkoli zřejmé, na základě čeho žalovaný dovedl, že si žalobce nesjednal termín k podání žádosti a že žádost nebyla podána osobně. K argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě krajský soud nemohl přihlídnout, neboť nebyla součástí rozhodnutí. Přestože žádost o zaměstnaneckou kartu byla podána způsobem, který je v rozporu s postupem předpokládaným zákonem (žalobce ji podal v termínu sjednaném pro jiný typ pobytového oprávnění), nebylo namístě vyslovit její nepřijatelnost podle § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Naopak, bylo nutné ji věcně posoudit s ohledem na fakt, že sjednávání termínů probíhalo u žalovaného přes systém Visapoint, který je judikaturou správních soudů dlouhodobě označován za neodpovídající požadavkům zákona (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52). Krajský soud také uvedl, že žalovaný byl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35) nejprve povinen rozhodnout o žádosti žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že krajský soud nesprávně vyšel ze skutečnosti, že žádost o zaměstnaneckou kartu a žádost o upuštění od osobního podání této žádosti byly podány společně. Tak tomu ovšem nebylo a ani žalobce to netvrdil. Naopak, jak vyplývá z vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 21. 5. 2018 a z telegramu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 3306/2017-HANOI, který stěžovatel dokládá ke kasační stížnosti, poté, co žalobce podal dne 30. 8. 2017 na zastupitelském úřadu v Hanoji žádost o zaměstnaneckou kartu, byla mu vrácena jako nepřijatelná spolu se záznamem o usnesení. Teprve poté ji zástupce žalobce obratem vrátil zpět konzulárnímu pracovníkovi spolu se žádostí o upuštění od osobního podání. Stěžovatel se proto domnívá, že závěry rozsudku č. j. 4 Azs 150/2018-35, jsou na nyní projednávanou věc nepoužitelné. Napadený rozsudek je podle stěžovatele nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, jelikož není zřejmé, z čeho krajský soud dovedl, že stěžovatel nesplnil povinnost rozhodnout nejprve o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti; ze spisu neplyne, že by žádosti byly podány souběžně, což je podmínkou pro takový postup.

[6] Stěžovatel dále namítá, že rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců předpokládá formu usnesení zaznamenaného do spisu, u něhož je zcela vyloučen soudní přezkum. Přestože judikatura Nejvyššího správního soudu dovedla možnost soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, je třeba chápat § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců jako *lex specialis* k § 68 odst. 3 správního řádu. Pro naplnění podmínek přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí postačuje, že obsahuje sdělení důvodu spočívajícího v absenci sjednání termínu k podání žádosti. Ustanovení § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců totiž *a priori* vylučuje, aby akt deklarující nepřijatelnost musel splňovat náležitosti obvykle kladené

pokračování

na přezkoumatelnost rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. V případě, jako je tento, totiž žalovaný jednoduchým způsobem ověří, zda žadatel je, či není objednaný způsobem předepsaným zákonem, aniž by cokoli dál posuzoval či zkoumal, a takto zjištěnou skutečnost poznamená usnesením do spisu a sdělí ji žadateli. Opačný výklad by znamenal, že všechna rozhodnutí podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců by musela být stížena nepřezkoumatelností, což ale jistě nebylo záměrem zákonodárce. Tento výklad odpovídá rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018-21.

[7] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel upozornil, že žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti byla žalobcem podána až poté, co jeho žádost o pobytové oprávnění byla odmítnuta napadeným rozhodnutím pro nepřijatelnost. Situace žalobce se tak liší od případů, kdy obě žádosti byly podány současně, jež byly Nejvyšším správním soudem řešeny v rozsudcích ze dne 15. 8. 2019, č. j. 4 Azs 150/2018-39, ze dne 28. 3. 2019, č. j. 4 Azs 417/2018-40 a ze dne 10. 1. 2019, č. j. 3 Azs 65/2018-30. Přes řadu podobností s nyní posuzovanou věcí tak považuje stěžovatel za nutné upozornit na klíčový rozdíl ve skutkovém průběhu. Zatímco v uvedených již rozhodnutých věcech byla žádost o upuštění od osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců podána zároveň se samotnou žádostí o pobytový titul, v nyní projednávaném případě bylo podání postupné. V takové situaci neměl žalovaný jinou možnost, než žádost o zaměstnaneckou kartu vyhodnotit jako nepřijatelnou. Správnost této úvahy potvrdil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudcích ze dne 17. 4. 2019, č. j. 15 A 201/2017-46 a č. j. 15 A 203/2017-47.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Úvodem je třeba předeslat, že skutkově i právně obdobnými případy se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudcích ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 31/2019-63, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 Azs 104/2019-36, a ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 372/2018-28 (citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), jimiž kasační stížnosti stěžovatele (žalovaného) zamítl. Rozhodující senát tohoto soudu neshledal důvodu se od závěrů vyslovených v těchto rozsudcích odchýlit, proto z nich v dalším odůvodnění vychází.

[12] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Konstantní judikatura tohoto soudu označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn.

Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[13] Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud ve svém rozsudku posoudil všechny pro věc relevantní žalobní námitky. Odůvodnění napadeného rozsudku je srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, jaký skutkový stav vzal krajský soud za prokázaný a proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Tato námitka je proto nedůvodná. Argumentace stěžovatele ve vztahu k posloupnosti podávání žádosti o pobytové oprávnění a žádosti o upuštění od osobního podání je pak věcně vypořádána v bodech [22] až [25] tohoto odůvodnění.

[14] Pokud jde o námitky věcného charakteru, Nejvyšší správní soud předně nepřisvědčil námitce týkající se povahy přezkoumávaného aktu. Shodně s krajským soudem považuje za potřebné poukázat na rozsudek ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018-19, č. 3744/2018 Sb. NSS, z něhož se podává, že usnesení o nepřijatelnosti žádosti o pobytové oprávnění je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Proti takovému rozhodnutí nejsou v systému veřejné správy přípustné žádné opravné prostředky, neboť se jedná o usnesení, které se pouze poznamenává do spisu (§ 76 odst. 5 správního řádu), lze je však napadnout přímo správní žalobou (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016-36, č. 3603/2017 Sb. NSS). Pro úplnost lze dodat, že na tomto právním názoru setrval Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 80/2018-19, ze dne 1. 7. 2018, č. j. 9 Azs 123/2018-26 a ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35.

[15] K námitce stěžovatele ohledně nároků na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že výše citovaný § 169h byl do zákona o pobytu cizinců vložen zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a další související zákony. Dle důvodové zprávy k tomuto zákonu (sněmovní tisk č. 990/0, 7. volební období, www.psp.cz) má nově zavedený institut nepřijatelnosti žádosti o pobytové oprávnění přispět k zefektivnění řízení v případech, kdy je zjevné, že žádost v podobě, v jaké byla podána, nemůže být z formálního hlediska úspěšná.

[16] Jak uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018-21, na který stěžovatel odkazuje, odůvodnění obsahující předtíštěné důvody nepřijatelnosti, u nichž žalovaný pouze vyznačí, který z nich byl v konkrétním případě žalobkyně naplněn, „*považuje Nejvyšší správní soud vzhledem ke specifické povaze usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců za zcela dostatečné* [...]“. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že ani závěr shora citovaného rozsudku nelze aplikovat paušálně. Z rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018-27, bodu 11 odůvodnění, se totiž podává, že „*nelze [...] bez dalšího vycházet vždy z toho, že soudně přezkoumatelné bude v podstatě jakékoliv usnesení o nepřijatelnosti podle § 169h zákona o pobytu cizinců, pokud naplní požadavek spočívající v uvedení (byť obecného) zákonného důvodu nepřijatelnosti. Jak výslovně plyne z výše citovaného rozsudku šestého senátu, jeho závěry se týkají situace, kdy fakticky do odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti již nelze uvést nic dalšího. Za takové situace předtíštěné (formulářové) důvody nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců jistě mohou dostačovat.*“ Je tedy nutno vždy zvážit, zda není v konkrétním případě nezbytné usnesení o nepřijatelnosti žádosti odůvodnit podrobněji.

[17] V projednávaném případě žalobce v rámci sjednaného termínu pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, po vpuštění do vnitřních prostor zastupitelského úřadu a po řádné identifikaci, podal osobně u úředníka žádost o zaměstnaneckou kartu. V záznamu napadeného rozhodnutí je uvedeno, že „*žádost je nepřijatelná, neboť cizinec si předem*

pokračování

nesjednal termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena“ a dále, neboť „*žádost nebyla podána osobně*“. Tento záznam má formulářovou podobu – obsahuje předtištěné důvody nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, u nichž stěžovatel pouze vyznačil, které z nich byly v konkrétním případě žalobce naplněny.

[18] Součástí spisového materiálu předloženého stěžovatelem je kromě žádosti o zaměstnaneckou kartu i žádost o upuštění od povinnosti osobního podání podle § 163d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V ní žalobce žádá o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, jelikož by bez registrace v systému Visapoint nebyl vpuštěn do prostoru zastupitelského úřadu. Podle informací uveřejněných dne 23. 8. 2017 je přitom podmínkou podání žádosti registrace v systému Visapoint. Žalobce dále uvádí, že se prostřednictvím zástupce pokoušel o registraci za účelem podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, webová stránka Visapoint mu však registraci neumožnila a poskytla mu informaci, že žádné termíny nejsou volné. Žádost o upuštění od povinnosti osobního podání je datována 30. 8. 2017 a dále obsahuje text: „*příloha: formulář žádosti o zaměstnaneckou kartu včetně náležitosti tak, jak jej žadatel dnes osobně na ZÚ ČR v Hanoji doručil*“. Součástí spisové dokumentace jsou kopie výpisů, ze kterých vyplývá, že ve dnech 24. 8. 2017, 25. 8. 2017, a 28. 8. 2017 nejsou žádné termíny pro podání žádosti k dispozici. Spis dále obsahuje usnesení žalovaného ze dne 29. 9. 2017, č. j. 2968/2017-HANOI, kterým se zamítá žádost o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, kterou podal žalobce dne 30. 8. 2017, a kterým se řízení zastavuje.

[19] Jak již bylo výše uvedeno, závěry vyslovené ve shora citovaném rozsudku zdejšího soudu č. j. 6 Azs 289/2018-21, lze aplikovat v situacích, které z hlediska skutkového a právního nevytvářejí jakékoliv pochyby o tom, že si cizinec nesjednal termín k podání žádosti či jeho žádost nebyla podána osobně. Obdobně jako v případě posuzovaném v rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018-27, šlo ale nyní o věc z hlediska skutkové situace zjevně komplikovanější.

[20] Navíc, ačkoliv stěžovatel důvody nepřijatelnosti žádosti žalobce staví výhradně na zákonných důvodech nesjednání termínu k podání žádosti a nepodání žádosti osobně podle § 169h odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, což by ve světle výše popsání judikatury Nejvyššího správního soudu mělo za určitých okolností jako standard přezkoumatelnosti skutečně obstát, nevypořádal se se skutečností, že žalobce v rozporu se zněním napadeného rozhodnutí měl sjednaný termín k podání žádosti, avšak termín byl zaregistrován pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, nikoliv k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu.

[21] Podle rozsudku tohoto soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 372/2018-28, pak platí, že „*[p]odání žádosti jednoho typu v termínu sjednaném k podání žádosti jiného typu nelze za výše popsaných okolností dané věci považovat prima facie za 'zákonný důvod' nepřijatelnosti žádosti pro nesjednání termínu*“. Pokud je tedy například ze správního spisu zřejmé, že žadatel neměl na zastupitelském úřadě sjednaný žádný termín k podání žádosti, postačí nepochybně pro odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti pouhé uvedení zákonného důvodu nesjednání termínu. Pokud si však žadatel termín sjednal (byť za jiným účelem, než za jakým byla předmětná žádost nakonec podána), a v tomto termínu se na zastupitelský úřad osobně dostavil a svou žádost o pobytové oprávnění anebo udělení víza podal, jedná se již o takovou skutkovou situaci, kdy se nelze spokojit toliko s minimálním standardem přezkoumatelnosti usnesení v podobě pouhého formulářového odkazu na zákonné důvody nepřijatelnosti s tím, že termín k podání žádosti nebyl sjednán, respektive žádost nebyla podána osobně (srov. též rozsudek ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018-27). Krajský soud tedy správně shledal, že napadené rozhodnutí nedostalo požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, tedy nebylo řádně odůvodněno.

[22] Konečně stěžovatel namítal, že nemohl nejprve rozhodnout o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání, protože ta byla podána až po podání žádosti o pobytové oprávnění a po vydání napadeného rozhodnutí. Ani tato kasační námitka není důvodná.

[23] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Azs 104/2019-36, za podstatnou je třeba považovat skutečnost, že žalobce si nebyl schopen dlouhou dobu sjednat termín pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu v systému Visapoint, který byl judikaturou kasačního soudu označen za nefunkční. Podle rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, je v situaci dlouhodobě prakticky nefunkčního systému Visapoint třeba považovat za řádně podané i takové žádosti, které se do dispozice zastupitelského úřadu dostaly nestandardním postupem. Podání žádosti nouzovým způsobem je totiž v podstatě jedinou účinnou obranou žadatele před nezákonným jednáním veřejné správy spočívajícím v tom, že mu v přiměřené lhůtě není poskytnuta možnost podání žádosti postupem zákonem standardně předpokládaným. Za takových okolností pak není rozhodné, zda žadatel současně s nouzově podanou žádostí podal také žádost o upuštění od osobního podání žádosti (rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016-36, č. 3603/2017 Sb. NSS).

[24] S ohledem na shora uvedené lze tedy na žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu hledět jako na účinně podanou, protože mu nebylo umožněno, aby si v přiměřené době lidsky důstojným způsobem sjednal termín pro podání žádosti o její vydání (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 31/2019-63, či ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35).

[25] Pro nyní projednávanou věc tedy není podstatné, zda žádost o zaměstnaneckou kartu byla podána současně s žádostí o upuštění od osobního podání žádosti či nikoli, případně zda žádosti byly podávány tak, jak tvrdí stěžovatel. Pro stručnost lze v dalším odůvodnění odkázat na body [21] a [22] rozsudku č. j. 10 Azs 104/2019-36.

[26] Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[27] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobce, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu